

ΕΛΕΝΗ ΣΑΡΑΝΤΙΤΗ

Ο ΚΗΠΟΣ
ΜΕ
Τ' ΑΓΑΛΜΑΤΑ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Η Ελένη Σαραντίτη γεννήθηκε στην Νεάπολη Λακωνίας και ζει στην Αθήνα. Εργάστηκε στον ΟΑΕΔ αλλά και στην *Ελευθεροτυπία* επί 27 χρόνια. Δίδαξε παιδική λογοτεχνία στη Λεόντειο Σχολή. Τώρα συνεργάζεται με το ηλεκτρονικό περιοδικό βιβλίου και τέχνης *Diastixo.gr*, και κάποτε αρθρογραφεί και στο site βιβλίου *Bookbar.gr* όπου έχουν αναρτηθεί κείμενα που έγραψε επισκεπτόμενη σπίτια-μουσεία αγαπημένων συγγραφέων σε πολλές χώρες.

Αρθρογράφησε στις εφημερίδες *Τα Νέα*, *Το Βήμα*, *Ριζοσπάστης*, *Καθημερινή* και συνεργάστηκε με το ραδιόφωνο και την τηλεόραση σε εκπομπές βιβλίου· έγραψε βιβλία για παιδιά, εφήβους και ενηλίκους. Τρία από τα βιβλία της έγιναν σίριαλ, όπως *Ο Κήπος με τ' αγάλματα*, ενώ έχει τιμηθεί με βραβεία (Έπαινος της UNESCO σε παγκόσμιο διαγωνισμό, Κρατικό Βραβείο, Βραβεία Κύκλου του Ελληνικού Παιδικού Βιβλίου και Βραβείο της Ελληνικής Εταιρείας Χριστιανικών Γραμμάτων).

Στην *Ελευθεροτυπία* και στο *Diastixo.gr* έχουν δημοσιευτεί κείμενά της για τα πουλιά της ελληνικής υπαίθρου.

Αποσπάσματα από βιβλία της περιλαμβάνονται σε σχολικά βιβλία, όπως στο *Ανθολόγιο Ε' και ΣΤ' Δημοτικού*, στα *Κείμενα Νεοελληνικής Λογοτεχνίας* της Α' Γυμνασίου και στα *Κείμενα Νεοελληνικής Λογοτεχνίας* της Α' τάξης των ΕΠΑΛ.

Μέχρι τώρα έχουν κυκλοφορήσει 18 βιβλία της και έχει έτοιμο υλικό για τρία ακόμη.

Επικοινωνία: info@esarantiti.gr και www.esarantiti.gr

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη λογοτεχνία για παιδιά και για νέους
Συλλογή Περιστέρια – 215

Ελένη Σαραντίτη, *Ο κήπος με τ' αγάλματα*

Εικονογράφηση: Θέντα Μιμηλάκη

Επιμέλεια-διορθώσεις: Αντωνία Κίλεσσοπούλου

Σελιδοποίηση: Αλέξιος Δ. Μάστορης

Copyright© Ελένη Σαραντίτη

Copyright© για την εικονογράφηση Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη),
2020

Copyright© Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη), Ελένη Σαραντίτη, 2020

Πρώτη έκδοση από τις Εκδόσεις Καστανιώτη, Αθήνα, 1980

Πρώτη έκδοση από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Απρίλιος 2021

ΚΕΤ Δ301 ΚΕΠ 239/21 ISBN 978-960-16-9185-5

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΛΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 210.52.05.600, 801.100.2665 – ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ),

570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15 – ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

ΕΛΕΝΗ ΣΑΡΑΝΤΙΤΗ

Ο ΚΗΠΟΣ ΜΕ Τ' ΑΓΑΛΜΑΤΑ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ

Θέντα Μμηλάκη

ΣΥΛΛΟΓΗ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΑ

Στα παιδιά μου

«ΕΓΩ ΞΕΡΩ ΚΑΛΑ ΠΩΣ Η ΠΟΛΙΤΕΙΑ ΜΑΣ είναι παλιά, παλιότερη κι από την Αθήνα ακόμη» έκανε η Φιλίτσα ακουμπώντας το χέρι της στο γόνατο του διπλανού της αγάλματος.

«Κι από τη Σπάρτη και την Πέλλα» είπε ο Βασίλης.

«Την Μπέλλα; Ποια Μπέλλα;» ρώτησε η Ποτούλα.

«Κουτή! Πέλλα σου λένε. Πέλλα! Του Μεγαλέξαντρου ο τόπος».

«Α, τόσο παλιά...»

«Αρχαία σου λένε. Πανάρχαιη».

«Να, αυτή τη γυναίκα τη λέγανε ιέρεια, λέει, και βοηθούσε στις αρχαίες εκκλησίες» συνέχισε η Φιλίτσα.

«Ήτανε, δηλαδή, σαν την επιτρόπισσα τη θεια-Ζαμπέτω;» ρώτησε πάλι η Ποτούλα.

«Όχι, όχι το ίδιο. Αυτές οι γυναίκες μένανε πάντα μέσα κι ούτε παντρευόντουσαν, ούτε πηγαίνανε στην αγορά, ούτε γεννούσανε παιδιά, ούτε τίποτα. Και ήτανε και όμορφες. Σαν θεές όμορφες. Τόσο πολύ όμορφες ήτανε, που ερχόντουσαν από παντού τεχνίτες αγαλματάδες για

να τις φτιάξουνε στο μάρμαρο, για να μη χαθούνε που ήτανε πεντάμορφες».

«Δηλαδή... Πώς τις μαρμαρώσανε δηλαδή;» έκανε η Ποτούλα.

Τότε πια γελάσαμε όλα τα παιδιά, γελάσαμε πολύ, και η Ποτούλα καθότανε στη μέση και μας κοίταζε με κάτι μεγάλα μεγάλα μάτια και οι μεταξωτοί φλόγχοι της κουνιόντουσαν κι αυτοί.

Η Ποτούλα είναι πολύ μικρούλα και στα χρόνια και στο μπόι. Μια σταλιά είναι η Ποτούλα. «Κοτούλα» τη φωνάζουμε άμα θέλουμε να την πειράξουμε. Και η Ποτούλα δεν κλαίει, δεν κακιώνει. Όλο γελάει. Καλά που είναι να γελάει κανείς συνέχεια! Να χαίρεται όλη μέρα.

Θα σας πω κάτι: καμιά φορά, όταν εμείς τα παιδιά, η δική μας παρέα δηλαδή, όταν δεν έχουμε πια τι να κάνουμε κι ούτε θέλουμε να παίξουμε τίποτε από τα γνωστά, τότε ξεκινάμε παρέα για τις γειτονιές τραγουδώντας δυνατά. Πολύ δυνατά. Και κεφάλτα. Ανοίγει τα παράθυρα ο κόσμος να μας μαλώσει που τους ανησυχούμε στο καταμεσήμερο. Μα γελάνε. Κι εμείς τραγουδάμε ακόμη πιο πολύ. Όσπου να γυρίσουμε όλες τις γειτονιές, κουραζόμαστε πια από το πολύ τραγούδι. Και το γέλιο. Και τότε πάμε στην άμμο και ξαπλώνουμε και κοιτάμε τον ουρανό. Αφήνουμε τα πόδια μας να τα βρέχει το κύμα. Ή πάμε στον κήπο με τ' αγάλματα. Άμα δεν έχουμε σχολείο δηλαδή. Πιο πολύ το καλοκαίρι. Χαιρόμαστε πολύ στον κήπο. Στ' αγάλματα.

Το βλέπετε, βέβαια, που τώρα είναι καλοκαίρι. Που ο ήλιος μάς έκανε κατάμαυρα τα πόδια και τα χέρια. Που γίναμε όλοι «όμοια ξωτικά», που λέει κι η γιαγιά μου. Τώρα που σας τα λέω είναι μεσημέρι. Καταμεσήμερο. Κοιμάται ο κόσμος. Εμείς τα παιδιά δεν κοιμόμαστε. Δε θέλουμε να κοιμηθούμε. Το μεσημέρι η θάλασσα φουσκώνει και σηκώνεται ένας αέρας φρέσκος και δυνατός. Το μεσημέρι χοροπηδάνε οι βαρκούλες που αράζουνε στον μόλο. Έχετε, αλήθεια, ξαπλώσει σε βάρκα κατάχαμα κοιτώντας τον ήλιο στα μάτια; Τότε σου φαίνεται πως βρίσκεσαι στον ουρανό. Σαν να 'σαι σε μια κούνια τ' ουρανού τότε. Τα κύματα που λικνίζουνε τη βάρκα σε δροσιζουνε έτσι απαλά. Μπορείς και να αποκοιμηθείς λιγάκι.

Το μεσημέρι, πάλι, οι μουριές που φυτρώνουνε σ' όλους τους δρόμους και μεγαλώνουνε φουντωτές φέρνουνε μια δροσιά κι απλώνουνε έναν ίσκιο γλυκό γλυκό. Εκεί οι ψαράδες κάθονται και πλέκουνε τα δίχτυα τους ή τα μπαλώνουνε. Αμίλητοι όμως. Καμιά φορά τούς βοηθάνε και οι γυναίκες τους. Κάτι ήσυχες γυναικούλες με άσπρες μαντίλες, άγνωστες. Μου φαίνεται είναι από τις πάνω γειτονιές.

Εμείς τα μεσημέρια πάμε και καθόμαστε στον κήπο με τ' αγάλματα. Ο κήπος είναι του κυρίου Ευρυγένη, του συμβολαιογράφου. Τ' αγάλματα είναι του κόσμου, του τόπου μας. Δηλαδή, της γης μας. Ήτανε μέσα στα χωράφια πρώτα, μέσα στο χώμα και μέσα στην ερημιά,

μα τώρα ακουμπάνε όρθια στη μάντρα ή δίπλα στο πηγάδι ή κάτω από τις μουριές και τις ροδίτσες. Κάθονται και δε σαλεύουνε, μονάχα περιμένουνε εμάς τα παιδιά να τους κάνουμε λιγάκι παρέα. Τη θέλουνε την παρέα μας – μου αρέσει να φαντάζομαι πως μας ζητάνε. Μάλιστα, τους έχουμε δώσει και ονόματα. Αυτή τη γυναίκα, την ψηλή, που μοιάζει περήφανη και είναι σαν μάνα, την είπαμε Δήμητρα. Είπαμε πως θα 'ναι η θεά. Της μοιάζει. Καμιά φορά, μάλιστα, πάμε και ακουμπάμε λουλούδια ή στάχνα στα πόδια ή στο στήθος της. Στα χέρια δε γίνεται, δεν μπορούμε να της ακουμπήσουμε λουλούδια στα χέρια, τα χέρια της είναι κολλημένα σφιχτά στο σώμα της, στα πλευρά της. Είναι κι ένα αγοράκι μικρό –στην ηλικία της Ποτούλας θα 'ναι– και κρατάει ένα μικρό τόπι στο δεξί του χέρι. Γελάει κιόλας – ένα χαμόγελο απλωμένο σ' όλο το πρόσωπό του. Γι' αυτό το βγάλαμε Γέλωνα – γιατί γελάει. Σ' αυτό το παιδάκι κοντά όλο πάει και κάθεται η Ποτούλα. Αλλά τόση ώρα και δε σας μίλησα για τους άλλους – για τα παιδιά λέω, όχι για τ' αγάλματα. Πάντως, τ' αγάλματα είναι έντεκα. Τα παιδιά είμαστε εννιά. Και τρεις οι μουριές και τέσσερις οι πορτοκαλιές και δυο οι ροδιές, κι αν πω για τις ντάλιες και τα γιασεμιά και τους βασιλικούς, θα καταλάβετε για πότε γέμισε ο κήπος.

Α, ξέχασα – έχει και κατιφέδες και μια τριανταφυλλιά, μικρούλα όμως.

Ο κύριος Ευρυγένης, ο συμβολαιογράφος, δε μας μα-

λώνει που πάμε μεσημεριάτικα εκεί. Μονάχα λέει να μην πολυακουγόμαστε και ξυπνάνε οι γείτονες. Γι' αυτό κι εμείς μιλάμε σιγά όποτε το θυμόμαστε. Ο Λεωνίδας λέει:

«Παλιά η πόλη μας λεγότανε Βοιαί. Έτσι λένε. Κι ακόμη, πως την είπανε έτσι για χάρη του ανθρώπου που την πρωτοκατοίκησε».

«Βασιλόπουλο ήτανε» λέει ο Αρτεμάκης. «Ήτανε βασιλόπουλο και τον λέγανε Βοία. Μάλιστα, μου λέγανε πως ήτανε πολύ γενναίος και πολύ νέος. Και σοφός».

«Ήτανε τάχα ωραίος;» έκανε η Ροδιά.

«Ωραίος! Ναι. Μονάχα που ήτανε σαν λυπημένος πάντα, γιατί οι άνθρωποι στο βασίλειό του είχανε την κακία μέσα τους. Μια κακία που δεν τους άφηνε να προκόψουνε, ούτε να ιδούνε το πρόσωπο του Θεού. Και κάθε μέρα που περνούσε γινόντουσαν πιο άσχημοι. Θέλω να πω... πιο κακοί. Γιατί ο κακός είναι και άσχημος. Γι' αυτό η πολιτεία τους μαραινότανε – μέχρι και τα λουλούδια δεν ανθίζανε. Αφού καλά καλά και τα παιδιά δεν ξέρανε, μήτε θέλανε να παίζουνε έτσι όπως παίζουμε εμείς τα παιδιά. Κι αυτός, ο Βοίας, ο μόνος άνθρωπος που 'χε μια στάλα καλοσύνη μέσα του, δε βάσταξε άλλο. Σηκώθηκε ένα πρωί... τι λέω πρωί, βράδυ ήτανε που έφυγε, έτσι δεν είναι, ρε Βασίλη;»

«Σάμπως ήμουνα κει πέρα για να ξέρω καλά;» είπε ο Βασίλης.

«Τι πρωί, τι βράδυ. Αυτός, μια φορά, έφυγε» μίλησε η Ροδούλα.

«Και μετά;»

«Τι έγινε ύστερα;»

«Πού πήγε;»

Τ' άλλα παιδιά ρωτούσαν όλο περιέργεια. Εγώ δε μίλησα – εγώ ήξερα, γι' αυτό.

«Ε, μετά» συνέχισε ο Αρτεμάκης «ο Βοίας, το βασιλόπουλο που δεν είχε πια βασίλειο, που δεν είχε πια τίποτα και ήτανε φτωχός και λυπημένος, περπάταγε και περπάταγε πολλές μέρες στους δρόμους του κόσμου. Όσπου ένα μεσημέρι –ξέρω καλά, μεσημέρι ήτανε– που είχε κουραστεί από τον πολύ ήλιο και το πολύ περπάτημα και είχε καθίσει στον ίσκιο μιας μοσχοϊτιάς να ξεκουραστεί και να μυρίσει λίγο από το άρωμά της, είδε ένα φως, μεγάλο φως, να λάμπει μπροστά στα μάτια του. Τόσο δυνατό ήτανε αυτό το φως, που καλά καλά κόντεψε να τυφλωθεί. Κι εκεί που φοβήθηκε, ακούει μια φωνή. Γυναίκα ήτανε και μιλούσε. Αλλά και πάλι... γυναίκα δεν ήτανε – θεά ήτανε. Η Άρτεμη! Του μίλησε λοιπόν η Άρτεμη και του είπε: “Επειδή κράτησες την καρδιά σου αθώα και καλή κι επειδή είσαι νέος και μπορείς να κάνεις πολλά, μη, μην πηγαίνεις πια μονάχος. Σε τάζω για κάτι μεγάλο. Εσύ θα γίνεις ο βασιλιάς και ο πατέρας μιας καινούριας πολιτείας. Πήγαινε. Εγώ θα 'μαι πάντα κοντά σου και θα σε προστατεύω”...».

«Μα έλα τώρα» διέκοψε ο Βασίλης «το ξέρουμε –ποιος δεν το ξέρει–, το ξέρουμε πως όλοι αυτοί οι αρχαίοι θεοί δεν ήτανε αληθινοί, δεν υπήρχανε. Είδωλα! Να, αυ-

τό ήτανε. Λοιπόν, τι Άρτεμη κάθεται τώρα και μας τσαμπουνάς, ρε Αρτεμάκη;».

Ο Αρτεμάκης –τον λυπήθηκα και δα– έγινε κατακόκκινος και κάπως ντροπιασμένος. Μια στιγμούλα στάθηκε, κόμπιασε λίγο, μα ύστερα γύρισε στ’ άλλα παιδιά, και μάλιστα στα μικρότερα.

«Παιδιά, δε λέω ψέματα. Λόγω τιμής, βρε παιδιά, αλήθεια λέω. Εμένα μου τα ’πε πέρσι τον χειμώνα στα λιοτριβία ο μπαρμπα-Θοδωρής. Εγώ σας τα λέω έτσι όπως τ’ άκουσα. Όχι, δηλαδή, άμα νομίζετε, να σταματήσω...» είπε και μας κοίταξε όλους έναν έναν.

«Λοιπόν, Αρτεμάκη» του απάντησα. «Αρτεμάκη, λες την αλήθεια. Κι εμένα μου τα ’πε ο πατέρας μου –μάλιστα, ο πατέρας μου–, κι άμα θέλετε το πιστεύετε, άμα δε θέλετε... δικαίωμά σας» είπα και κοίταξα τον Αρτεμάκη. Και μετά: «Στο κάτω κάτω, πώς δεν υπήρχανε θεοί-τι, χωρίς θεούς ήτανε οι άνθρωποι;».

Τ’ άλλα παιδιά είπανε τότε να συνεχίσει ο Αρτεμάκης – και συνέχισε:

«Που λέτε, παιδιά –πού είχαμε μείνει αλήθεια;–, α, λοιπόν, η Άρτεμη, δηλαδή αυτή η κοπέλα που παρουσιάστηκε μπροστά του, έκανε έτσι και του έδωσε ένα ωραίο μικρούλι ζώο. Ένα ελάφι. “Πήγαινε μαζί του” του είπε “ακολούθα το. Εκεί που θα σταματήσει να πιει νερό, εκεί θα μείνεις κι εσύ. Θα μείνεις και σιγά σιγά, με κόπο και δύναμη, εκεί θα φτιάξεις την καινούρια πολιτεία, τους καινούριους σου ανθρώπους”. Αυτά είπε και χά-

θηκε. Και λοιπόν, το ελάφι έτρεχε ασταμάτητα μέρα και νύχτα. Από πίσω κι ο Βοιάς. Όσπου στάθηκε να ξεδιψάσει σε μια πηγή. Πολύ δροσερή πηγή. Το ελάφι έπινε, και αυτό, το βασιλόπουλο, παρατηρούσε τον τόπο. Γύρω γύρω ήτανε μυρτιές ανθισμένες – είδατε, παιδιά, τι ωραίες που είναι οι μυρτιές άμα ανθίζουνε; Όλος ο τόπος ήτανε κατάλευκος. Τόσο πολλές ανθισμένες μυρτιές ήτανε. Κι αν πεις για τα πουλιά, για τ' αηδόνια, τι τραγούδι! Εκεί λοιπόν κοντά στην πηγή ήτανε όρθια μια κοπέλα όμορφη – όμορφη και πολύ γλυκιά. Φορούσε άσπρα. Χαμογελούσε και του έγνεφε χαρούμενα και κράταγε στο χέρι ένα ανθισμένο μυρτόκλαδο. Και λοιπόν... να, τέλειωσε η ιστορία...».

«Τι, τέλειωσε κιόλας; Μπα, γιατί;» είπε η Ποτούλα.

«Και τι έγινε, τι έγινε μετά;» ρώτησε η Φιλίτσα.

«Να λοιπόν, να σας πω εγώ. Κι ας λέει ο Αρτεμάκης πως τέλειωσε. Άμα ο άντρας ο καλός συναντιέται με τη γυναίκα που του πάει, τότε δεν αφήνουνε να τελειώσει η ιστορία. Κι επιτέλους, δεν καταλαβαίνετε; Ο Βοιάς έκανε γυναίκα του την κοπέλα –Χρυσόθεμη, μου φαίνεται, τη λέγανε– και ζήσανε και ευτυχήσανε με παιδιά πολλά και με πολλά εγγόνια και δισέγγονα. Ζήσανε σ' αυτόν εδώ τον τόπο που ζούμε και πατάμε τώρα εμείς. Κι έγινε αυτό που είπε η Άρτεμη: ο Βοιάς έφτιαξε μια καινούρια, ωραία και καλή πολιτεία. Να, έτσι γίνανε όλα» είπα και μετά νοιάστηκα για τις κοτσίδες μου. Είχανε λυθεί και μου ζεσταίνανε τον λαιμό και το μέτωπο.

«Εγώ λέω» είπε κείνη την ώρα ο Βασίλης «πως καλύτερα θα 'ναι τώρα να πάμε κατά τις συκιές της θεια-Γιώργαινας».

Και ξεκινήσαμε. Πηγαίναμε ήσυχα. Ήμασταν ξυπόλυτοι και το ζεστό χώμα μάς έκαιγε τις πατούσες. Αφήσαμε πίσω μας τ' αγάλματα. Να ησυχάσουνε πάλι. Καμιά φορά πρέπει να μένουν τ' αγάλματα μοναχά τους.

«Σκέφτομαι...» είπε στον δρόμο η Ροδιά.

«Σκέφτεσαι... τι σκέφτεσαι;» ρώτησε ο Βασίλης μας.

«Να, σκέφτομαι κείνο το παλιό, το πρώτο βασιλείο του Βοία. Τι να έχει απογίνει και τι να κάνανε οι άνθρωποι...»

«Κανείς δεν έμαθε – κι ούτε, δηλαδή, που νοιάζομαι γι' αυτούς. Αφού με τα έργα τους κακό του κεφαλιού τους κάνανε».

Έτσι μίλησε ο Αρτεμάκης.

Οι συκιές ήτανε βαρυσφορτωμένες. Ωραία σύκα, αρμαθερά. Να τα ξεφλουδίζεις και να στάζουνε μέλι. Και μέσα κατακόκκινα, σαν δαχτυλιδόπετρες κόκκινα.

«Όχι, δηλαδή, για να ξέρετε...» έκανε ο Βούλης «αν εγώ δεν παρακάλαγα τη θεια-Γιώργαινα... Να ξέρετε...».

Είχαμε σκαρφαλώσει στα κλαδιά, κι έτσι καθισμένοι ψηλά, τρώγαμε τα σύκα και βλέπαμε τον ουρανό κι αγναντεύαμε τα γύρω αμπέλια και μακριά το βάθος της θάλασσας. Μακρύ βάθος. Μεγάλο βάθος, ωραίο. Έτσι κρυμμένοι στα συκόφυλλα, δε φαινόμεσταν, καθόλου

δεν ξεχωρίζαμε από τον δρόμο. Περνούσανε άνθρωποι πάνω σε γαϊδούρια ή πηγαίνανε τα πρόβατά τους να τα ξαναβοσκήσουνε κι εμείς τους κάναμε έτσι στ' αστεία «Κούκου» ή «Ψιτ» ή φωνάζαμε «Εεε!». Αυτοί γυρίζανε ξαφνιασμένοι, κοιτάζανε γύρω, δε βλέπανε τίποτα κι εμείς γελούσαμε.

Πολύ γελάσαμε όταν για μια στιγμή σταμάτησε η θεια-Ματίνα και, γυρνώντας κατά τις συκιές, κατά εμάς δηλαδή, είπε γελαστά και με φωνή δυνατή:

«Εεε, Ποτούλα, βγάλε τους φιόγκους σου κι ύστερα κάνε το ξωτικό. Ξεχωρίζουνε έτσι κατακόκκινοι που είναι...».